

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ה"פ 646-12-12 נפקו סטאר בע"מ נ' קרל גאוס בע"מ ואח'

בפני כב' השופטת רות רונן

המבקשת: נפקו סטאר בע"מ
ע"י ב"כ עוה"ד חמו, עפרון וסלע

נגד

המשיבים: 1. קרל גאוס בע"מ
2. עוזי שאבי
3. יונתן דוד אילן אופיר
ע"י ב"כ עוה"ד טישמן ומדוויר

פסק דין

- 1
2
3 התובענה מתייחסת לאופן סיווג ה"ענין האישי" של בעלי מניות במסגרת הצבעה באסיפות
4 כלליות של החברה. מדובר בהצבעה באסיפה כללית של חברה, בנושא לגביו אין מחלוקת
5 שלבעלי השליטה יש "ענין אישי". השאלה היא מתי צריך בית המשפט לקבוע כי בעל מניות
6 מיעוט הוא בעל "ענין אישי שלילי" בהצבעה כזו, ענין אישי שמכוחו תישלל מאותו בעל
7 מניות האפשרות להצביע באסיפה הכללית.
8
9 זו השאלה המרכזית בה יש להכריע במסגרת העתירה דנן.
10
11 2. באסיפה הכללית של המבקשת (להלן גם: "החברה"), שהתכנסה ביום 8.11.12, ביקשה
12 החברה להביא לאישור בעלי המניות שישה הסכמי פשרה שהחברה התקשרה בהם עם
13 גורמים שונים (הסכמים אלה יכוננו להלן יחד: "הסכמי הפשרה"). הסכמי הפשרה תוארו
14 בדו"ח מיידי שפרסמה החברה עובר לאסיפה הכללית. הסכמי הפשרה התייחסו להליכים
15 משפטיים שונים שהחברה היתה צד להם. בעלי השליטה בחברה – ה"ה ליאון ואילן
16 גולדשטיין (שיכוננו להלן גם: "קבוצת גולדשטיין"), הצהירו על עצמם כבעלי ענין אישי
17 בהסכמי הפשרה. לכן, היה על החברה לאשר את ההסכמים בדרך שנקבעה בחוק החברות,
18 קרי על ידי ה"אישור המשולש" – של דירקטוריון החברה, של ועדת הביקורת שלה, ושל רוב
19 מקרב בעלי מניות המיעוט.
20
21 3. ועדת הביקורת והדירקטוריון אישרו את הסכמי הפשרה.

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ה"פ 12-12-646 נפקו סטאר בע"מ נ' קרל גאוס בע"מ ואח'

1
2 המשיבה 1 (להלן: "גאוס") היא בעלת מניות מיעוט בחברה – היא מחזיקה ב-10.12%
3 ממניות החברה. גאוס התנגדה לאישור הסכמי הפשרה באסיפה הכללית. לגרסת החברה,
4 המשיבים 2-3 (להלן: "שאבי" ו"אופיר" בהתאמה), הם מי שהציגו את עצמם כנציגי
5 המוסמכים של גאוס. בעקבות התנגדותה של גאוס לאישור הסכמי הפשרה, הוגשה
6 התובענה דנן על ידי החברה, בה עתרה החברה כי בית המשפט יקבע כי לגאוס ולמשיבים 2-
7 3 יש ענין אישי בהצבעת האסיפה הכללית, וכי לכן אין למנות את קולותיהם במסגרת
8 ההצבעה על אישור הסכמי הפשרה.

טענות החברה

- 9
10
11 4. טענות החברה נסמכות על מספר נימוקים. החברה טענה כי להתנגדות המשיבים לאישור
12 הסכמי הפשרה אין כל מניע רציונלי, וכי המטרה האמיתית של המשיבים בהתנגדותם
13 להסכמי הפשרה היתה להפעיל לחץ על בעלי החברה, שאיתם הם מקיימים משא ומתן
14 במסגרת עסקאות אחרות.
15
16 5. החברה התייחסה למגעים שהתנהלו לגבי שתי עסקאות אחרות (שיכוננו להלן: "העסקאות
17 האחרות"):
18 העסקה הראשונה (שתכונה להלן: "עסקת גונתר"), היא משא ומתן שהתנהל בקשר עם
19 מכירת האחזקות של החברה בחברה בת שלה, חברת גונתר אנרגית רוח בע"מ (להלן:
20 "גונתר"). לגישת החברה, המגעים במסגרת המשא ומתן הזה התנהלו על ידי המשיבים 2-3
21 כנציגי המציעים. מציע נוסף המנהל משא ומתן בניסיון לרכוש את זכויות החברה בחברת
22 גונתר, מר עופר ארביב, קשור אף הוא, לטענת החברה, לחברת גאוס ולמשיבים. אף ענין זה
23 הופך את המשיבים לבעלי ענין אישי בהצבעה.
24
25 עסקה אחרת אליה התייחסה החברה היא המשא ומתן המתנהל לרכישת זכויותיהם של
26 בעלי השליטה בחברה למר אופיר או לחברת גאוס (להלן: "עסקת רכישת השליטה
27 בחברה"). יוער כי לטענתה של גאוס, היא זכאית לקבל או לרכוש חלק מהאחזקות של בעלי
28 השליטה בחברה.
29
30 6. לגישת החברה, ישנו חשש מהותי כי הצבעתה של גאוס באסיפה הכללית משמשת אמצעי
31 לחץ על החברה, שנועד להיטיב עם המשיבים במסגרת העסקאות האחרות. החברה טוענת
32 כי העובדה שבעל מניות שוקל גם שיקולים לגיטימיים, אינה שוללת את קיומו של ענין
33 אישי. המבחן לקיומו של ענין אישי הוא אובייקטיבי, וענין כזה יכול לנבוע גם ממערכת
34 יחסים חיצונית לעסקה נושא ההצבעה. יש לנטרל את כל מי שיש לו ענין אישי בהצבעה, בין

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ה"פ 646-12-12 נפקו סטאר בע"מ נ' קרל גאוס בע"מ ואח'

- 1 אם מדובר בענין אישי ישיר או עקיף. מי שהוא בעל ענין אישי, אינו שוקל עוד רק את טובת
2 החברה.
3
- 4 7. בסיכומים מטעמה טענה החברה כי מחומר הראיות עולה כי הוכח מבחינה אובייקטיבית כי
5 למשיבים יש ענין אישי גלוי על פניו, משום שיש למשיבים "זיקה עודפת" שגרמה להטיית
6 שיקול הדעת שלהם. לגישת החברה, גאוס אינה כופרת בכך כי יש לה ענין אישי בעסקאות
7 האחרות. לכן, הטענה לפיה ענין אישי זה אינו קשור לעסקה שהובאה לאישור האסיפה, היא
8 טענה מלאכותית.
9
- 10 החברה טענה כי המשיבים 2-3 נמנעו מלהגיש תצהיר מטעמם, ובמקומם הצהיר מר
11 ויגדרהאוס שאין לו ידיעה אישית אודות האירועים הרלוונטיים.
12
- 13 8. לטענת החברה, המשיבים הם בעלי ענין אישי שלילי בהסכמי הפשרה. החברה טענה כי
14 קיימים קשרים שלא נסתרו בין גאוס, ה"ה שאבי ואופיר ומר עופר ארביב. לקבוצת גאוס יש
15 ענין אישי בעסקת גונתר, שכן ה"ה שאבי ואופיר ניהלו את המשא ומתן מול החברה לרכישת
16 גונתר בשמה של גאוס, שעופר ארביב הוא מבעלי השליטה בה. באשר למשא ומתן בעסקה
17 לרכישת השליטה בחברה, נטען כי המשיבים הודו בכך כי הם בעלי ענין אישי בעסקה זו.
18
- 19 9. החברה טענה כי הראיות מעידות על כך כי גאוס קשרה בין המשא ומתן ביחס לעסקאות
20 האחרות, לבין אופן הצבעתה בהסכמי הפשרה. החברה הפנתה למכתבו של העד מר
21 ויגדרהאוס מיום 18.7.2012 (נספח 18 להמרצת הפתיחה), בו איימה גאוס כי אם ינוהל
22 משא ומתן ביחס לאחזקות החברה בגונתר שלא בידיעתה, היא תתנגד לכול הסכם עם
23 רשימה של גורמים, שהם אלה שאיתם נחתמו הסכמי הפשרה. החברה טענה כי לעד לא
24 היתה תשובה ביחס לאמור במכתב זה.
25
- 26 עוד נטען כי מר עופר ארביב שהוא אחד מבעלי השליטה בגאוס, שלח דוא"ל ביום
27 24.12.2012 (1/ת) בו הוא הודיע כי הוא מסכים לאשר את הסכמי הפשרה והוא מבקש
28 להתקדם במשא ומתן ביחס לעסקת גונתר ועסקת רכישת השליטה בחברה. לגישת החברה,
29 המשיבים עשו מאמץ כדי להפריד בין גאוס לבין ארביב, וניסו לטעון כי היו שתי הצעות
30 שונות לרכישת גונתר, אחת על ידי גאוס ואחת על ידי ארביב. החברה טוענת כי אין היגיון
31 בטענה זו.
32

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ה"פ 12-12-646 נפקו סטאר בע"מ נ' קרל גאוס בע"מ ואח'

1 בנוסף הפנתה החברה לטיוטה של ההסכם לרכישת השליטה בחברה מחודש אוגוסט 2011
2 (נספח 22 להמרצת הפתיחה), טיוטה בה הסכימה גאוס להתחייב כי תאשר את הסכמי
3 הפשרה, בתנאי שייחתם איתה הסכם האופציה להעברת השליטה.

4
5 10. מכאן מבקשת החברה להסיק כי המשיבים ביקשו לעשות שימוש בכוח ההצבעה שלהם
6 באסיפה הכללית כאמצעי לחץ כדי לקדם את העסקאות האחרות. הוכח לכן כי שיקולים
7 זרים וחסרי תום לב הנחו את המשיבים ביחס לאופן ההצבעה שלהם באסיפה הכללית
8 ולהתנגדותם לאישור הסכמי הפשרה.

9
10 11. החברה התייחסה לטענת המשיבים לפיה לא היה מקום להביא את כל הסכמי הפשרה
11 לאישור כמקשה אחת. לטענתה, המשיבים לא הוכיחו כי ניתן לקיים כל הסכם בנפרד.
12 הסכמי הפשרה סיימו מספר מחלוקות משפטיות שנבעו מהסכם השקעה משנת 2008,
13 וקיומו של כל הסכם תלוי במשנהו, כפי שהעיד המצהיר מטעם החברה. לו ניתן היה להפריד
14 את ההסכמים, הרי החברה היתה יכולה להביא לאישור האסיפה רק את שני ההסכמים
15 בהם היה לבעלי השליטה ענין אישי.

16
17 עוד טענה החברה כי הסכמי הפשרה לא צורפו להמרצת הפתיחה, שכן החברה צירפה
18 לתובענה את דיווח המידי אותו היא פרסמה, בו קיים פירוט של עיקרי ההסכמים. יש
19 לדחות גם את הטענה לפיה חברת אקסלנס נשואה הצביעה נגד אישור ההסכמים, וכי יש
20 בכך כדי להעיד על כך כי התנגדות גאוס לאישור היתה עניינית ורציונלית. לגישת החברה,
21 העד מר ויגדרהאוס לא שוחח עם מי מטעם אקסלנס אודות הסיבות להצבעתה כאמור, ועל
22 כל פנים, אופן ההצבעה של גורם אחר אינו יכול להשליך על אופן ההצבעה של המשיבים.

טענות המשיבים

23
24
25 12. בסיכומים מטעמה טענה גאוס כי החברה ובעלי השליטה בה, שהם בעלי ענין אישי גלוי
26 בתוצאות ההצבעה, מנסים לפסול בדיעבד ובאחור את הצבעתה של גאוס באסיפה הכללית,
27 ולהעביר את ההכרעה למיעוט שבמיעוט מבעלי מניות של החברה. לגישתה של גאוס פסילה
28 כזו אינה אפשרית, אלא לכול היותר עומדת לחברה אפשרות להגיש נגד גאוס תביעה מכוח
29 ס' 192 או 193 לחוק החברות. עוד נטען כי יש לדחות את התביעה משום שלא התקבלה על
30 הגשתה החלטה כדין בדירקטוריון החברה.

31
32 13. גאוס טענה כי היא עצמה הגישה תובענה קודמת לבית המשפט, בה היא עתרה כי בית
33 המשפט יצהיר על ענין אישי שיש לקבוצת גולדשטיין ביחס לעסקה בה התקשרה החברה עם
34 מר אבירם דולינגר. גאוס הוסיפה כי כריכת ששת הסכמי הפשרה והבאתם לאישור

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ה"פ 12-12-646 נפקו סטאר בע"מ נ' קרל גאוס בע"מ ואח'

- 1 כמיקשה אחת לא היתה כנה, כאשר לכול היותר רק חלק מההסכמים קשורים זה בזה.
2 כריכת ההסכמים נועדה להפעיל לחץ על בעלי המניות לאשר את כולם.
3
- 4 14. לגישתה של גאוס, שלושה מתוך הסכמי הפשרה אינם מיטיבים עם החברה. הדבר בולט
5 בעיקר בהסכם עם דולינגר, בו החברה מוותרת ללא תמורה על זכויות מהותיות שלה.
6 בתשובתה פירטה גאוס את הסיבות בשלהן היא סבורה כי אין מקום לאשר שלושה מבין
7 ששת ההסכמים. ביחס לשלושה הסכמים אחרים, גאוס אינה מתנגדת להתקשרות בהם.
8 חברת אקסלנס נשואה, הגוף המוסדי היחיד שנכח באסיפה, התנגדה גם היא לאישור
9 ההסכמים כמיקשה אחת, ובכך יש כדי להעיד על כך כי היה בסיס ענייני לעמדתה של גאוס.
10 גאוס הוסיפה כי המבקשת נמנעה, בחוסר תום לב, מלצרף את ההסכמים עצמם לתובענה.
11
- 12 15. גאוס טענה כי היא אינה בעלת ענין אישי בהסכמי הפשרה, ואף החברה אינה טוענת אחרת.
13 החברה אף לא העלתה כל טענה בהקשר זה עד כחודש לאחר האסיפה הכללית, ולכן היא
14 אינה יכולה לטעון כי מדובר בענין אישי "גלוי". המשאים ומתנים שבשלהם טוענת החברה
15 כי לגאוס יש ענין אישי – אינם מבססים ענין אישי כזה. אין הסבר של החברה מדוע משאים
16 ומתנים אלה יכולים לגרום לגאוס להצביע באופן שונה מזה בו היתה מצביעה אלולא הם
17 היו נערכים. החברה לא מראה איך ההצבעה של גאוס נועדה לשפר את מצבה. אין גם הסבר
18 לטענת הסחיטה שהחברה מעלה.
19
- 20 16. המשא ומתן בקשר לעסקת גונתר אינו קשור באופן כלשהו להסכמי הפשרה. ענין אישי של
21 בעל מניות בעסקה אחת של החברה, אינו הופך אותו לבעל ענין אישי בכל עסקה אחרת
22 החברה תבצע. גם המשא ומתן לעסקת רכישת השליטה בחברה מקבוצת גולדשטיין אינו
23 קשור להסכמי הפשרה ואינו יוצר ענין אישי. להיפך – כוונת גאוס לרכוש את השליטה
24 בחברה יוצרת חזקה לפיה היא תבקש לקדם את טובת החברה. העד מר בן דוד אישר כי
25 התמורה במסגרת המשא ומתן בעסקה לרכישת השליטה סוכמה כבר לפני שלוש שנים, ולכן
26 לא ניתן לטעון כי ההצבעה ביחס להסכמי הפשרה עשויה ליצור לחץ לשיפור תנאי העסקה
27 הזו.
28
- 29 17. עוד נטען כי אין מקום להקבלה בין גאוס לבין מר עופר ארביב, שעל פי עדותו של עד ההגנה
30 ניהל משא ומתן בעסקת גונתר בנפרד מהמשא ומתן שנוהל על ידי גאוס. עוד נטען כי
31 המסמך 1/ת שהמבקשת ניסתה להגיש לבתי המשפט אינו קביל, ולכן על בית המשפט
32 להתעלם ממנו. על כל פנים, הסכמתו של מר ארביב לאשר את הסכמי הפשרה מעידה על כך
33 כי אין זהות אינטרסים בינו לבין גאוס.
34

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ה"פ 12-12-646 נפקו סטאר בע"מ נ' קרל גאוס בע"מ ואח'

1 באשר לנספח 22 להמרצת הפתיחה, נטען כי מדובר בטיוטת הסכם חד צדדית ולא מוסכמת
2 שנערכה על ידי קבוצת גולדשטיין, כאשר הטייטה הנגדית של גאוס לא צורפה. עמידתה של
3 קבוצת גולדשטיין על כך כי גאוס תתחייב לא להתנגד להסכמי הפשרה, מעידה על הענין
4 האישי החורג שהיה לקבוצת גולדשטיין בהסכמים אלה.

5
6 באשר למכתב נספח 18 לתובענה, נטען כי הוא נשלח בעקבות מידע שהגיע לגאוס ביחס
7 למשא ומתן המתנהל "מאחורי גבה", והוא אינו יכול לבסס טענה של ענין אישי של גאוס.
8 גאוס מפנה לעדות מר ויגדרהאוס בהקשר זה, לפיה טובת החברה היא שעמדה לנגד עיניו,
9 ולעדויות לפיה כי ההצעה היחידה העומדת היום על הפרק לרכישת אחזקות החברה בגונתר
10 היא הצעתו של מר ארביב ולא של גאוס.

11
12 לגישת גאוס, ההגדרה של החברה למונח "ענין אישי" היא רחבה מדי. החברה לא הצביעה
13 על זיקה עודפת של גאוס ביחס להסכמי הפשרה. הנטל מוטל על המבקשת להוכיח זאת. אין
14 בסיס לטענה לפיה התנהלותה של גאוס לא היתה רציונלית – לאור העובדה כי חברת
15 אקסלנס התנגדה אף היא לאישור כל הסכמי הפשרה כמקשה אחת.

16
17 להלן ייבחנו טענות הצדדים.

דיון

18
19
20 19. המונח "ענין אישי" מוגדר בס' 1 לחוק החברות כך :

21 **"ענין אישי של אדם בפעולה או בעסקה של חברה, לרבות ענין אישי של קרובו**
22 **ושל תאגיד אחר שהוא או קרובו הם בעלי ענין בו, ולמעט ענין אישי הנובע מעצם**
23 **החזקת מניות בחברה, לרבות ענין אישי של אדם המצביע על פי ייפוי כוח שניתן**
24 **לו מאת אדם אחר אף אם אין לאחר ענין אישי, וכן יראו הצבעה של מי שקיבל**
25 **ייפוי כוח להצביע בשם מי שיש לו ענין אישי בהצבעה של בעל הענין אישי,**
26 **והכל בין אם שיקול הדעת בהצבעה הוא בידי המצביע ובין אם לאו".**

27
28 20. ההלכה הפסוקה קבעה כי ההגדרה למונח "ענין אישי" היא הגדרה "פתוחה" שעל בית
29 המשפט למלא אותה בתוכן ממקרה למקרה בהתאם למכלול נסיבותיו (ר' ע"א 3891/04
30 **ערד השקעות ואח' נ. מדינת ישראל**, כב' השופט ריבלין, להלן: "פס"ד ערד").

31
32 בענין ערד הנ"ל נפסק עוד, כי קיומו של ענין אישי נבחן לאור השאלה האם קיימת לבעל
33 מניות אחד "זיקה עודפת", כלומר ענין אישי נוסף שלא קיים לבעלי מניות אחרים.

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ה"פ 12-12-646 נפקו סטאר בע"מ נ' קרל גאוס בע"מ ואח'

21. לבעלי מניות שונים קיימים כמעט בכול מקרה וביחס לכול החלטה "עניינים אישיים" –
שיקולים המייחדים אותם מיתר בעלי המניות. עניינים אלה עשויים להיות קשורים בכמות
המניות שאותו בעל מניות מחזיק בה; בשאלה עד כמה האחזקה המסוימת במניות אלה
היא חלק משמעותי מתיק ההשקעות הכולל של אותו בעל מניות; בפיזור האחזקות של
אותו בעל מניות; במועד בו בעל המניות צופה כי הוא ירצה לממש את ההשקעה ועוד כהנה
וכהנה שיקולים אישיים, הנובעים מנסיבותיו המסוימות של אותו בעל מניות, נסיבות
שכאמור הן שונות בהגדרתן מהנסיבות המסוימות המאפיינות בעלי מניות אחרים.
- לכן, בית המשפט העליון שלל את הטענה לפיה כל "זיקה עודפת" די בה כדי להפוך את בעל
המניות לבעל "ענין אישי". הזיקה העודפת הזו צריכה להיות משמעותית, היינו יש
להתייחס רק לעניין המשפיע באופן מהותי על שיקול דעתו של מקבל ההחלטה, ושכתוצאה
ממנו הוא אינו רואה לנגד עיניו את טובתה של החברה כולה, והוא עלול להתפתות לשעבד
את טובתה של החברה לטובת הגשמתו של אותו עניין שלו.
22. המלומד דוד האן קובע בהקשר זה כי:
**"ניקיון שיקול הדעת של בעל ההשפעה בחברה, שהוא הערך המוגן בחקיקה
האמורה, ייפגם רק אם ניתן להראות כי שיקולו האישי של בעל ההשפעה מחוץ
לחברה חזק יותר וגובר על יכולתו להפעיל שיקול דעת רציונאלי לטובת החברה
בעסקה המובאת לאישור" (ר' ד. האן, "נקי יהיה מביתו": עניין אישי באישור
עסקה של חברה, הפרקליט מ"ט 93, 103, ור' גם א. חביב סגל, דיני חברות,
(תשס"ז), בעמ' 572).**
- כאשר נפגם "ניקיון שיקול הדעת" של בעל מניות, אותו בעל מניות אינו רשאי עוד להשתתף
באסיפה ולהצביע, תהא דעתו אשר תהא ויהיו שיקוליו אשר יהיו. ההנחה היא שקיומו של
ענין אישי "מערפל" את שיקול הדעת הרציונלי, ואין עוד לסמוך על אותו בעל מניות
בהצבעתו.
23. במקרה דנן, לא היתה מחלוקת בין הצדדים כי העסקה של אישור הסכמי הפשרה היא
עסקה בה לבעלי השליטה בחברה יש ענין אישי. בעלי השליטה הצהירו על כך, ופעלו
בהתאם לדין החל על מקרים כאלה (הגם שלשיטתם הענין האישי שלהם הוא בשניים מתוך
ששת הסכמי הפשרה בלבד, הם ראו עצמם כבעלי ענין בכול ששת ההסכמים).
- לכן, על העסקה דנן חלה הוראת ס' 275 לחוק החברות, הקובעת את מנגנון האישור הנדרש
בהתייחס לעסקאות בהן לבעל השליטה בחברה ישנו ענין אישי. המחוקק בחר בפיתרון של

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ה"פ 646-12-12 נפקו סטאר בע"מ נ' קרל גאוס בע"מ ואח'

1 "כלל קניין", קרי העברת שיקול הדעת לאישור של שלושה אורגנים של החברה, וביניהם
2 האסיפה הכללית של החברה ברוב של בעלי מניות המיעוט. סעיף 275 הנ"ל קובע כי
3 עסקאות בעלי ענין יאושרו על ידי דירקטוריון החברה, ועדת הביקורת שלה, ועל ידי
4 האסיפה הכללית כאשר "במנין הקולות באסיפה הכללית ייכללו רוב מכלל הקולות בעלי
5 המניות שאינם בעלי ענין אישי באישור העסקה, המשתתפים בהצבעה; במנין כלל
6 הקולות של בעלי המניות האמורים לא יובאו בחשבון קולות הנמנעים".

7
8 הוראת ס' 275 הנ"ל נובעת מהחשש שהיה למחוקק מפני ניצול לרעה של כוחו של הרוב .26
9 באישור עסקאות בהן הוא מצוי בניגוד עניינים. כפי שקבע בית המשפט העליון לאחרונה
10 בע"א 2718/09 "גדיש" קרנות גמולים בע"מ נ. אלסינט מיום 28.5.12, :
11 "בהתחשב בחשש האמור, יצר המחוקק כלים פרוצדוראליים ומהותיים שנועדו
12 לצמצם את החשש מפני ניצול לרעה... הדין מבקש להבטיח פרוצדורה ראויה של
13 קבלת החלטות בחברה באמצעות דרישת אישור מצד אורגן בלתי תלוי (ועדת
14 הביקורת), וכן מתן כוח לבעלי מניות המיעוט לחסום מהלכים שאינם משרתים
15 את טובת החברה (דרישת אישור אסיפה כללית ברוב מיוחד). כמו כן, מצד הדין
16 המהותי, כפופות עסקאות מסוג זה לחובות האמון והזהירות המוטלות על נושאי
17 המשרה, ולחובות תום הלב וההגינות המוטלות על בעלי השליטה".

18
19 כאמור, השאלה הנשאלת במקרה דנן, האם מלבד הענין האישי שיש לבעלי השליטה .27
20 באישור הסכמי הפשרה, ישנו ענין אישי גם לגאוס בהחלטה הנוגעת לשאלת אישורם של
21 הסכמים אלה.

22
23 לאחרונה, בהחלטה בענין תדביק (ה.פ. (ת"א) 44660-12-11 איי אל ישראל אקוויטי
24 בע"מ נ. תדביק בע"מ מיום 10.1.2012), נדרשתי לשאלה האם בעל מניות מיעוט יכול, לאור
25 ההגדרה של בעל ענין בחוק החברות, להיחשב כבעל ענין אישי באישור העסקה, באופן שגם
26 קולו לא יימנה במנין הקולות באסיפה הכללית שנועדה להביא לאישור העסקה.

27
28 באותו ענין נקבע כי מנגנון האישור שנקבע בחוק החברות העביר את יכולת ההכרעה ביחס
29 לעסקאות בעלי ענין לידי המיעוט, שכן מדובר בעסקאות בהן המחוקק אינו "סומך" על
30 שיקול הדעת של בעלי מניות השליטה, מאחר שאלה "חשודים" בכך שיעדיפו את האינטרס
31 האישי שלהם על פני האינטרס של החברה. כוח ההכרעה עובר למיעוט, מתוך הנחה כי
32 המיעוט איננו בעל ענין אישי בעסקה, וכי לכן הוא יכול לייצג בצורה טובה יותר את
33 האינטרס ה"נייטרלי" – קרי האינטרס של החברה. עוד נקבע באותו ענין כי :

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ה"פ 646-12-12 נפקו סטאר בע"מ נ' קרל גאוס בע"מ ואח'

- 1 "לאור כל האמור לעיל, ניתן כעת לקבוע כי הנחת המחוקק בס' 275, אינה יכולה
2 לחול כאשר ברור לחלוטין כי המיעוט הוא בעל עניין אישי משלו ביחס לעסקה.
3 יוער בהקשר זה כי המיעוט עשוי להיות בעל עניין אישי בהתנגדות לעסקה, כמו
4 גם בתמיכה בה (מצב שאליו אינני מתייחסת בהחלטה הנוכחית). כך או כך, אם
5 ברור כי המיעוט איננו גורם אובייקטיבי, השוקל רק את טובת החברה, אם ברור
6 כי למיעוט יש עניין המשפיע באופן מהותי על שיקול דעתו, אין עוד טעם להעניק
7 לו את כוח ההכרעה שנמסר לו. במצב כזה – בו המיעוט שוקל שיקולים זרים, אין
8 עוד עדיפות לבעל מניות המיעוט על פני בעל מניות הרוב. כפי שהמחוקק אינו
9 'סומך' על בעל מניות הרוב, לקבל החלטה עניינית כאשר הוא מצוי במצב של ניגוד
10 עניינים – כך אין מקום 'לסמוך' על שיקול הדעת של בעל מניות מיעוט, ששיקולו
11 האישי מחוץ לחברה, חזק באופן המונע ממנו להפעיל שיקול דעת רציונאלי".
12
- 13 28. בתובענה הנוכחית התבקש בית המשפט להצהיר כי גאוס היא בעלת עניין אישי "שליילי", וכי
14 מטעם זה קולה לא יכול להימנות במסגרת מניין הקולות באסיפה הכללית נושא התובענה.
15
- 16 כפי שצוין בראשית הדברים, ההגדרה של "בעל עניין" היא הגדרה רחבה, התחום הוא תחום
17 דינאמי, ולכן כל מקרה ייבחן לגופו, לאור מכלול נסיבותיו. יחד עם זאת, ניתן לקבוע מספר
18 כללים ומבחני עזר שבית המשפט יוכל ליישם בהחלטה זו ובהחלטות אחרות, לצורך
19 בחינת שאלת העניין האישי האפשרי של בעל מניות מיעוט בהחלטה של החברה.
20
- 21 29. ראשית, יש לציין את מה שצוין כבר לעיל – עצם קיומה של "זיקה אישית עודפת"
22 כשלעצמה, אין די בה. לכול בעל מניות קיימות זיקות אישיות כאלה ואחרות להחלטות
23 שונות של החברה. העובדה כי לבעל מניות יש מכלול של שיקולים שהוא מביא אותם
24 בחשבון, אין די בה כדי לשלול ממנו את האפשרות לקחת חלק בהצבעה של החברה.
25 המחוקק לא בקש לשלול ממנו את האפשרות הזו. לו זה היה המצב, נדירים היו המקרים
26 בהם לא היתה לבעל מניות כל זיקה עודפת שהיא, כלומר – לא היה למעשה כל בעל מניות
27 שהוא בעל המניות ה"נייטרלי", שיכול להצביע באסיפה הכללית.
28
- 29 כאמור לעיל, לכול בעל מניות יש מכלול של שיקולים אישיים המאפיינים אותו ואת צרכיו.
30 המחוקק – הגם שהיה ער לכך - החליט למרות זאת להעביר את כוח ההכרעה בהתייחס
31 לעסקאות בהן לבעל השליטה יש עניין אישי – לידי של המיעוט. למעבר כזה ישנה כמובן
32 השלכה משמעותית במסגרת יחסי הכוחות בין בעלי השליטה לבין בעלי מניות המיעוט.
33 הסטת הכוח מידי בעלי השליטה – מעבירה בדרך הטבע כוח לידי בעלי מניות המיעוט. לכוח
34 זה ישנה משמעות במסגרת מערכת היחסים בין הרוב לבין המיעוט. לא ניתן להתעלם מכך.

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ה"פ 12-12-646 נפקו סטאר בע"מ נ' קרל גאוס בע"מ ואח'

- 1 יחד עם זאת, המחוקק בחר באפשרות זאת כפיתרון הרצוי מבחינתו לאותם מקרים בהם
2 הוא איננו "סומך" על הכרעתם של בעלי השליטה בשל ניגוד העניינים בו הם מצויים.
3
- 4 המחוקק יכול היה לבחור בפיתרונות אחרים – הוא יכול היה לקבוע כי במקרים בהם בעלי
5 השליטה מצויים בניגוד עניינים, תעבור ההחלטה לפרום "נייטרלי" אחר – ועדה כזו או
6 אחרת, בית המשפט וכיו"ב (במסגרת "כלל אחריות"). לא זה הפיתרון שנבחר. המחוקק
7 בחר כאמור ב"כלל קנין", והותיר את כוח ההחלטה בידיהם של בעלי מניות המיעוט
8 בחברה, תוך מודעות ל"מחיר" שיש להכרעה כזו בהתייחס ליחסי הכוחות בין גושי הרוב
9 והמיעוט. את הבחירה הזו של המחוקק, על בית המשפט לכבד ולאכוף.
10
- 11 לכן, אני סבורה כי לא לא כל מחלוקת בין בעל השליטה לבין בעל מניות המיעוט, הופכת את
12 בעל מניות המיעוט המתנגד לעסקה, לבעל עניין אישי הפסול מלהצביע בה. קיומם של
13 מאבקים בין הרוב לבין המיעוט, קיומם של אינטרסים מסחריים לגיטימיים של בעל מניות
14 המיעוט, אין די בהם כשלעצמם כדי לשלול את ההנחה כי בעל מניות המיעוט כשיר להצביע
15 ביחס לעסקה, כמי שאינו בעל עניין אישי בה.
16
- 17 זאת ועוד. אני סבורה כי לצורך בחינת השאלה האם לבעל מניות מיעוט ישנו ענין אישי, יש
18 להבחין בין שני סוגי מקרים – קיומו של ענין אישי ישיר, וקיומו של ענין אישי עקיף.
19
- 20 ענין אישי ישיר קיים כאשר לבעל מניות המיעוט ישנו "ענין" ממשי באישור העסקה נושא
21 הדיון. דוגמה ברורה למצב כזה קיימת כאשר החברה מתבקשת לאשר עסקה שגם בעל
22 מניות המיעוט הוא בעל ענין בה. למשל – הסכם שהצדדים לו הם החברה, חברה נוספת
23 שהיא בבעלות הרוב, וחברה אחרת שהיא בבעלות המיעוט. במסגרת עסקה כזו, כפי שהרוב
24 הוא בעל ענין אישי, כך גם המיעוט הוא בעל ענין אישי. כפי שלא ניתן "לסמוך" על שיקול
25 הדעת של בעלי השליטה (שכן חזקה עליהם שיעדיפו את האינטרס האישי של החברה
26 שבעלותם, על פני האינטרס החלקי שלהם בחברה בה יש להם רוב מניות), כך באותו אופן
27 לא ניתן לסמוך גם על שיקול הדעת של המיעוט. דוגמה אחרת היא כאשר המיעוט מתחרה
28 על העסקה עם החברה, באופן שאם היא לא תאושר – יוכל המיעוט לזכות בעסקה. במקרים
29 כאלה, קל לקבוע כי בעל מניות המיעוט אף הוא "בעל ענין" בעסקה, ענין השולל ממנו את
30 הזכות להצביע באסיפה הכללית של החברה.
31
- 32 סוג אחר של ענין אישי, הוא הענין האישי ה"עקיף". מדובר במקרה בו למיעוט אין כל ענין
33 ישיר בעסקה שאישורה מבוקש. הטענה של הרוב במקרים כאלה מתייחסת ליחסים
34 עסקיים של הרוב עם המיעוט במישורים אחרים. טענת הרוב היא כי המיעוט מבקש "למנף"

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ה"פ 12-12-646 נפקו סטאר בע"מ נ' קרל גאוס בע"מ ואח'

- 1 את הצורך של הרוב בהסכמתו לעסקה (לאור זכות הווטו שניתנה לו במסגרת ס' 275 לחוק
2 החברות), ולכן הוא מתנה את אישורו לעסקה – שאלמלא כן היה מאשר אותה - בכך
3 שיוטבו תנאי העסקאות האחרות שלו עם הרוב. בענין **תדביק** התייחסתי למקרים כאלה,
4 בהם **"הסירוב של בעל מניות המיעוט לאשר את העסקה אינו נובע מהערכתו כי העסקה**
5 **על התנאים המוצעים בה איננה לטובת החברה, אלא מטעמים זרים. המקרה האופייני**
6 **הוא של בעל מניות סחטן, הפונה אל בעל השליטה, ומבקש תמורה כנגד הסכמתו לעסקה.**
7 **הסחטנות נועדה לשפר את מצבו של הסחטן ביחס ליתר חברי הקבוצה. הגם שמקובל**
8 **לראות את הסחטן כמי שמצוי בניגוד עניינים, ניגוד זה הוא עקיף – לסחטן אין ענין אישי**
9 **בעסקה המובאת לאישור, אלא ענין אישי בקבלת התמורה הסחטנית שהוא מבקש לקבל."**
10
11 33. אני סבורה כי יש להתייחס בזהירות לטענות הרוב לפיהן למיעוט ישנו ענין אישי עקיף, וזאת
12 ממספר טעמים. ראשית, מובן כי בעלי השליטה, יעדיפו תמיד להניח כי התנגדות המיעוט
13 לעסקה – בה יש לבעלי השליטה ענין אישי, איננה התנגדות עניינית. אולם, הנחת היסוד של
14 המחוקק היא שונה. המחוקק "חושד" כאמור דווקא בשיקול הדעת של בעלי מניות הרוב,
15 וזאת - הן ביחס לאישור העסקה, ובאופן דומה – ביחס להערכתם של בעלי השליטה לפיה
16 המיעוט אינו שוקל שיקולים עניינים.
17
18 העברת שיקול הדעת מבעלי מניות המיעוט לבית המשפט במקרים רבים מדי (וזו עשויה
19 להיות התוצאה של קביעה לפיה הכרעת המיעוט אינה עניינית ונובעת מאינטרסים עקיפים
20 שלו), אף היא אינה רצויה. היא עומדת בניגוד להסדר שנקבע במפורש ובמפורט על ידי
21 המחוקק במסגרת ס' 275 לחוק החברות.
22
23 34. זאת ועוד, שלילת כוח ההצבעה מבעלי מניות מיעוט המחזיקים בחלק משמעותי ממניות
24 המיעוט של החברה, מעבירה את כוח ההכרעה לבעלי מניות מיעוט המחזיקים בחלקים
25 קטנים הרבה יותר מהחברה. מעבר כזה איננו רצוי – ככלל, אין זה רצוי כי מי שיכריע ביחס
26 לענייניה של החברה יהיה מי שמחזיק רק בשברירי אחוזים מכלל מניות החברה. לבעל
27 מניות כזה יש אינטרס חזק פחות בהתייחס לטובת החברה, ותמריץ קטן פחות להתעמק
28 במכלול השיקולים הנדרשים לצורך קבלת החלטה עניינית וסבירה.
29
30 35. גם בהחלטה בענין **תדביק**, הועלו כנגד בעלי מניות המיעוט טענות ביחס לאינטרסים
31 העקיפים שלהם, שהביאו אותם להתנגד להצעת החלטה שהועלתה באותו ענין. באותו ענין
32 נקבע כי:
33 **"העובדה כי בין דרורי (הוא בעל מניות המיעוט, ר.ר.) לבין המבקשת (היא החברה,**
34 **ר.ר.), התקיים משא ומתן ביחס לאפשרות כי המבקשת תרכוש את חלקו של**

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ה"פ 646-12-12 נפקו סטאר בע"מ נ' קרל גאוס בע"מ ואח'

1 דרורי, אין די בה כשלעצמה כדי לאפשר את הקביעה כי המבקשת מצויה במצב
2 של ניגוד עניינים. נדרשות ראיות נוספות כדי להביא למסקנה שתאפשר לשלול
3 מהמבקשת את הזכות שקולה יימנה באסיפה הכללית. מסקנה אחרת תוביל
4 לתוצאה לפיה בכול פעם בה יתנהל משא ומתן בין הרוב לבין המיעוט שלא יעלה
5 יפה, יהיה המיעוט חשוד – מאותו שלב ואילך, כי כל התנגדות שלו לאישור עסקת
6 בעלי עניין, היא התנגדות שאינה עניינית, שנועדה רק כדי לשפר את מצבו של
7 המיעוט במשא ומתן עתידי עם הרוב. מובן כי גישה כזו איננה סבירה ואף אינה
8 רצויה. היא תניא את המיעוט מלשאת ולתת עם הרוב, מחשש כי אם המשא ומתן
9 לא יעלה יפה, לא יוכל עוד המיעוט לעשות שימוש בזכות שניתנה לו במסגרת ס'
10 275 לחוק החברות".

11
12 לאור הקריטריונים הללו, נבחן עתה את העובדות נושא התובענה דנן.

הטענה כי למשיבים "ענין אישי" עקיף, הנובע מהמשא ומתן בעסקאות אחרות.

13
14 36. במקרה דנן, טענות החברה מתייחסות לענין אישי עקיף נטען של גאוס. החברה מתייחסת,
15 כפי שהבהרתי לעיל, לשתי עסקאות בהן מתנהל משא ומתן בין החברה לבין מי מהמשיבים.
16 לגישתה של החברה, כדי להיטיב את מצבם של המשיבים בעסקאות אלה, הם התנגדו
17 באופן גורף להסכמי הפשרה.

18
19 מתשובת המשיבים לתובענה עולה כי לפחות מלכתחילה, גאוס אכן ניהלה משא ומתן ביחס
20 לשתי העסקאות – עסקת גונתר ועסקת מכירת השליטה בחברה (כאמור, בסיכומים
21 מטעמה טענה גאוס כי היום כבר לא עומדת על הפרק הצעה שלה במסגרת עסקת גונתר).
22 העובדה כי גאוס ניהלה משא ומתן ביחס לשתי העסקאות, אכן הופכת אותה לבעלת ענין
23 אישי בהן. אולם, השאלה היא האם קיומו של הענין האישי הזה, הופך את גאוס לבעלת ענין
24 אישי גם בעסקאות אחרות, כגון העסקה לאישור הסכמי הפשרה.

25
26 37. כפי שציינתי לעיל, עצם קיומן של מערכות יחסים אחרות בין המיעוט לבין הרוב, אינו הופך
27 כשלעצמו את המיעוט לבעל ענין אישי שלילי. נדרש אלמנט נוסף כדי להוכיח כי המיעוט
28 הוא במצב כזה שלא ניתן לסמוך על שיקול הדעת שלו, ויש לשלול ממנו לכן את הזכות
29 להצביע בהתייחס לעסקה בה לרוב יש ענין אישי.

טענות החברה ביחס לענין האישי של גאוס

30
31 38. מעבר לעצם קיומו של המשא ומתן בין החברה לבין המשיבים או מי מהם, העלתה החברה
32 טענות נוספות, מהן ניתן לגישתה ללמוד כי המשיבים הם בעלי ענין אישי שלילי בהתייחס
33
34

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ה"פ 12-12-646 נפקו סטאר בע"מ נ' קרל גאוס בע"מ ואח'

- 1 להצבעה לאישור הסכמי הפשרה. החברה טענה בהקשר זה כי התנגדותה של גאוס להסכמי
2 הפשרה לא היתה רציונלית, וכי קיימות ראיות המעידות על כך כי גאוס התנתה את
3 הסכמתה לאשר את הסכמי הפשרה בתנאים הכרוכים בעסקאות האחרות שביחס אליהם
4 התנהל משא ומתן.
5 נבחן טענות אלה.
6
- 7 האם התנגדות המשיבים להסכמי הפשרה היתה לא רציונאלית?
- 8 39. אינני מקבלת את הטענה לפיה לא היה טעם רציונאלי להתנגדותה של גאוס להסכמי
9 הפשרה. דיון בשאלת ההיגיון בסירוב המיעוט לאשר את ההחלטה, מחייבת את בית
10 המשפט לעשות את מה שהמחוקק לא התכוון שהוא יעשה בדרך כלל – קרי לבחון באופן
11 עצמאי את הנושא שהובא לדיון באסיפה הכללית, ולהחליט מהי ההחלטה ה"סבירה" ביחס
12 לכך (דיון הקיים כאשר מופעל "כלל אחריות" ולא כאשר מופעל "כלל קניין"). בית המשפט
13 צריך לכן לצמצם את ההתערבות שלו בהחלטות לגופן, ולמעט באותם מקרים חריגים בהם
14 ברור כי בעל מניות המיעוט הוא אכן בעל ענין שלילי, לא להתערב בתוכן ההחלטות.
15
- 16 40. גאוס טענה כזכור במסגרת תשובתה, כי היא התנגדה רק לשלושה מבין ששת הסכמי
17 הפשרה שהובאו לאישור החברה, וכי לו היה האישור נעשה בנפרד ביחס לכל אחד ואחד
18 מההסכמים, היא היתה מאשרת את שלושה מבין הסכמי הפשרה. ביחס לשלושת ההסכמים
19 האחרים, העלתה גאוס בקצרה במסגרת תשובתה את הנימוקים להתנגדותה. בקליפת אגוז,
20 טוענת גאוס כי החברה ויתרה ויתורים מפליגים במסגרת שלושת ההסכמים הללו, ויתורים
21 שהיא לא קבלה כנגדם תמורה ראויה. החברה טענה מנגד, כי היה מקום לאשר את הסכמי
22 הפשרה משום שהיא העריכה כי הסכמי הפשרה חיוניים להבראת החברה ולהמשך קיומה
23 כ"עסק חי", וכי התועלת בהמשך ניהול ההליכים נושא הסכמי הפשרה, פחותה מהנוזק
24 שבניהולם.
25
- 26 41. מאחר שמדובר בעסקאות בהן לבעלי השליטה יש ענין אישי – וכאמור החברה אינה כופרת
27 בכך - הרי ששיקול הדעת של החברה ביחס לשאלה האם הסכמי הפשרה טובים לחברה אם
28 לא, איננו מכריע. המיעוט רשאי לסבור אחרת, ולהעריך את הדברים באופן שונה מאשר
29 הרוב. זהו הטעם בשלו המחוקק העביר אל המיעוט את כוח ההכרעה. בעלי השליטה
30 "נגועים" בענין אישי, ולכן ההערכה שלהם איננה גוברת על זו של המיעוט.
31
- 32 42. בענין זה יש להוסיף, כי אין מחלוקת בין הצדדים כי לא רק גאוס התנגדה להסכמי הפשרה,
33 אלא גם חברת אקסלנס. לחברה אין טענה לפיה חברת אקסלנס היתה נגועה ב"ענין אישי
34 שלילי" כזה או אחר, או כי התנגדותה נבעה ממניעים זרים וחסרי תום לב. לכן, העובדה כי

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ה"פ 646-12-12 נפקו סטאר בע"מ נ' קרל גאוס בע"מ ואח'

1 גורם נוסף שאין טענה ביחס לאובייקטיביות שלו התנגד גם הוא לאישור ההסכמים, מחזקת
2 את הטענה כי היה טעם רציונאלי להתנגדות.

3
4 החברה טענה בהקשר זה כי איש מהמשיבים לא שוחח עם מי מאנשי אקסלנס, ולכן הם
5 אינם יכולים לדעת מהו הטעם בשלו אקסלנס התנגדה להסכמי הפשרה. אין לקבל טענה זו.
6 לא המשיבים הם אלה שצריכים להוכיח מדוע התנגדה אקסלנס להסכמים, אלא החברה
7 היא שצריכה להבהיר מדוע – חרף התנגדות של בעל מניות נוסף, היא טוענת כי התנגדותם
8 של המשיבים להסכמים איננה סבירה. כאמור, בהעדר טענה של החברה ביחס להתנגדות
9 של אקסלנס, ההנחה היא כי אקסלנס שהיא בעלת מניות מיעוט "ניטרלית", משקפת את
10 הרצון של בעל מניות מיעוט אובייקטיבי, ששוקל בעיקר את טובת החברה. לכן יש לסמוך
11 על שיקול הדעת שלו – יותר מאשר על שיקול הדעת של בעלי השליטה בחברה, שלהם יש
12 ענין אישי בשאלת אישור הסכמי הפשרה.

13
14 לכן, אינני סבורה כי ניתן לקבוע כי גאוס היתה בעלת ענין אישי שלילי, לאור העובדה כי
15 הצבעתה באסיפה הכללית לא היתה רציונאלית, ולא היו לה טעמים הגיוניים.

ראיות החברה ביחס להתנגדות הבלתי עניינית של המשיבים

16
17
18 43. החברה הפנתה לשלושה מסמכים, מהם עולה לגישתה כי המשיבים קשרו בין הסכמתם
19 לאישור הסכמי הפשרה לבין השגת הסכמה במסגרת העסקאות האחרות. קישור כזה אכן
20 יכול בנסיבות מסוימות לעלות כדי טענת "סחיטה". כך, אם בעל מניות מיעוט מודיע כי הוא
21 יסכים לאשר הסכם של החברה (לגביו אישורו הוא נדרש) רק אם יתקבלו תנאים אותם הוא
22 דרש בהתייחס לעסקה אחרת שהוא מנהל משא ומתן ביחס אליה – ניתן להסיק כי שיקול
23 הדעת של המיעוט בנסיבות כאלה אינו "נקי", אלא נגזר מהאינטרס שלו בעסקה האחרת.
24 ניתן להסיק כי המיעוט יצביע באסיפה הכללית של החברה לא באופן נייטראלי, בהתאם
25 לטובת החברה, אלא באופן המונחה רק על ידי טובתו האישית, והאינטרס העקיף שלו
26 בעסקה האחרת.

27
28 44. מסמך אחד אליו הפנתה החברה בהקשר זה הוא מכתב החתום על ידי מר ארביב (שסומן
29 ת/1). אני סבורה כי לא ניתן להסתמך על מסמך זה מאחר שהוא איננו קביל. מי שכתב את
30 המסמך, מר ארביב, לא הגיש אותו ולא העיד. לכן, לא ניתן להגיע לקביעות ראייתיות על
31 סמך המסמך. לא ניתן לקבוע כי גאוס היתה בעלת ענין אישי שלילי או כי ניסתה "לסחוט"
32 את החברה או את קבוצת גולדשטיין על סמך מכתב של מי שאיננו אחד מהמשיבים,
33 שהקשר שלו למשיבים לא הוכח עד תום, ובעיקר, כאמור, שלא הגיש את המכתב בעצמו
34 ולא נחקר אודותיו.

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ה"פ 646-12-12 נפקו סטאר בע"מ נ' קרל גאוס בע"מ ואח'

- 1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
45. מסמך נוסף אליו התייחסה החברה הוא טיוטת הסכם נספח 22 להמרצת הפתיחה. מדובר בטיוטה של הסכם להעברת השליטה בחברה. בס' 4.1 לטיוטה זו נקבע:
- "בכפוף לחתימה על הסכם זה, קארל גאוס מתחייבת כי לא תתנגד להסדרי פשרה בין קבוצת גולדשטיין לבין א. ליבנטל אחזקות בע"מ, ברוך ארביב, מר אבירם דולינגר ו/או חברות מטעמו, ש.י.ש. נדל"ן, וורלד גרופ (בפירוק) כפי שיובאו לאישור האסיפה הכללית (נספח א')."**
46. לא ברור מי הכין את הטיוטה הזו, ולא הוכח כי מדובר בטיוטה או בהצעה שהוצעה דווקא על ידי גאוס. להיפך - העד מטעם החברה, מר בן דוד אינו שולל את האפשרות כי הטיוטה הוכנה על ידי קבוצת גולדשטיין (ר' חקירת מר בן דוד בעמ' 5 לפרוטוקול). מר בן דוד אף אישר בעדותו כי גאוס הגיבה לטיוטות שהועברו אליה, אולם הוא לא צירף את תגובותיה של גאוס (ר' שם). לכן קשה לקבוע מה היתה עמדתה של גאוס ביחס לאמור בס' 4.1 הנ"ל לטיוטה, והאם היא הסכימה לאמור בו. בנוסף, אם מי שהציע את נוסח ס' 4.1 לטיוטה היתה קבוצת גולדשטיין ולא גאוס, הרי יש בכך כדי לחזק את דווקא הענין האישי של קבוצת גולדשטיין בהסכמי הפשרה, ולא להיפך.
- הסכם הפשרה לא נחתם בסופו של דבר. לכן, קשה להסיק מסקנות מהאמור בטיוטה ביחס לאופן בו הצביעה גאוס בסופו של דבר באסיפה הכללית, ולא ניתן לקבוע רק על סמך הטיוטה הנ"ל כי גאוס סירבה לאשר את הסכמי הפשרה רק כאמצעי לחץ – ולא מתוך שיקולים עניינים.
47. המסמך השלישי אליו התייחסה החברה היה מכתבו של העד מר ויגדרהאוס מיום 18.7.2012 (נספח 18 להמרצת הפתיחה). החברה טענה כי גאוס איימה עליה במכתב זה כי אם ינוהל משא ומתן ביחס לאחזקות החברה בגונתר שלא בידיעתה, היא תתנגד לכול הסכם עם כל אחד מרשימה של גורמים, שהם – כך נטען – הצדדים להסכמי הפשרה. מכאן עולה לגישת החברה קישור שערכה גאוס בין הסכמתה להסכמי הפשרה לבין המשא ומתן שהיא ניהלה לרכישת גונתר.
48. הקטעים הרלוונטיים במכתבו הנ"ל של מר ויגדרהאוס הם אלה:
- "אם באמת יש מחשבה של הדירקטוריון למכור את גונתר, אנו מעוניינים לקנות אותה. לכן, אנו דורשים להיכנס איתנו למו"מ לרכישת חברת גונתר וזאת על בסיס עיסקי לחלוטין ותמורת המחיר הגבוה ביותר..."**

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ה"פ 12-12-646 נפקו סטאר בע"מ נ' קרל גאוס בע"מ ואח'

1 היננו לציין בנוסף כי אנו נתנגד לכול הסכם אם (כך במקור, ר.ר.) כל אחד
2 מהגורמים הנ"ל: חברת שיש, יעקב שינקינד, יוסי קצלנבוגן, אבירם דולינגר ו/או
3 חברות בבעלותו, ברוף ארביב, חברת ליבנטל אם יתברר כי מתנהל מו"מ למכירת
4 גונתר ללא ידיעתנו".

5
6 העד מר ויגדרהאוס נחקר על המכתב הזה בחקירתו הנגדית, והשיב:
7 "כל המכתב הזה הוא לטובת האינטרסים של החברה. כל הזמן אני חותר לטובת
8 החברה...ידעתי שמנהלים כל מיני מהלכים מאחורי הקלעים שידעתי שהם נגד
9 החברה. עובדה שביקשתי לבוא לדירקטוריון ולא נתנו לי" (ר' עמ' 13 לפרוטוקול).

10
11 49. השאלה היא האם די במכתב זה כדי לקבוע כי גאוס היתה בעלת ענין אישי שלילי בהחלטה
12 ביחס להחלטה האם לאשר את הסכמי הפשרה.

13
14 כעולה מהמכתב, גאוס דרשה כי לא ינוהל משא ומתן למכירת גונתר ללא ידיעתה, וכי ינוהל
15 גם איתה משא ומתן, תוך שהיא מתחייבת לנהל את המשא ומתן על בסיס עיסקי ותמורת
16 המחיר הגבוה ביותר. דרישתה של גאוס היא על פניה דרישה לגיטימית, ולא ניתן לראות בה
17 – על פני האמור במכתב – דרישה סחטנית לקבלת מה שלא מגיע לגאוס.

18
19 ככלל, דרישה לפעולה לגיטימית, איננה "סחטנית". הדרישה של גאוס במקרה דנן היתה
20 דרישה כזו – היא לא דרשה התחייבות כי גונתר תימכר דווקא לה, היא לא דרשה כי גונתר
21 תימכר לה במחיר "זול" או במחיר שאינו משקף את שווייה האמיתי. להיפך – דרישתה של
22 גאוס כפי שהיא עולה ממכתבו של ויגדרהאוס היא דרישה שיש בה כדי להועיל לחברה,
23 משום שהיא בקשה לרכוש את גונתר במחיר הגבוה ביותר.

24
25 50. מעבר לכך, הסכמי הפשרה אינם נזכרים כלל במכתב, והמסקנה לפיה מר ויגדרהאוס
26 התייחס להסכמים אלה, איננה מסקנה הכרחית, והיא אינה עולה מהמכתב עצמו. המכתב
27 אינו מפנה אל הסכמי הפשרה ואין בו כל התייחסות אליהם. המסקנה המיידית הנובעת
28 מקריאתו היא כי גאוס תתנגד להסכמים ביחס למכירת גונתר, אם יתנהל משא ומתן עם
29 גורמים אחרים שלא בידיעתה – ואין מקום לקבוע כי המכתב התייחס לעמדתה של גאוס
30 ביחס לאישור הסכמי הפשרה.

31
32 51. יתרה מזאת, המסקנה כי גאוס לא "איימה" במכתב שלא תאשר אף אחד מהסכמי הפשרה,
33 מתחזקת לאור העובדה כי גאוס לא נהגה באופן זה בפועל. היא אכן לא התנגדה באופן גורף

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ה"פ 646-12-12 נפקו סטאר בע"מ נ' קרל גאוס בע"מ ואח'

1 לכול הסכמי הפשרה. היא מוכנה היתה להסכים לאישורם של שלושה מתוך ששת הסכמי
2 הפשרה שהחברה ביקשה להביא לאישורם.

3
4 אכן, החברה טוענת כי לא ניתן לאשר רק חלק מההסכמים בנפרד, משום שהם תלויים זה
5 בזה. אולם, בענין זה יש לציין כי גם חברת אקסלנס שאין טענה לכך שהיא בעלת ענין אישי,
6 היתה סבורה כי ניתן לאשר את ההסכמים בנפרד. עוד יש לציין כי בפרוטוקול האסיפה
7 הכללית עולה כי צוין רק כי "חלקם של הסכמי הפשרה המוצעים לאישור תלויים זה בזה"
8 (חלקם – ולא כולם; ר' נספח 11 לתובענה). כך או כך, העובדה כי גאוס מוכנה מבחינתה
9 לאשר שלושה מההסכמים מעידה על כך כי גאוס לא נהגה כפי שהחברה טענה כי היא נהגה
10 – היא לא סירבה לאשר את כל ההסכמים, והיתה מוכנה לשקול את האפשרות לאשר כל
11 אחד מההסכמים בשיקולים לגופו של ענין.

12
13 52. חיזוק נוסף למסקנה זו נובע מהעובדה כי מר ויגדרהאוס בקש לקיים דיאלוג עם
14 דירקטוריון החברה, ולהבהיר לו את הטעם להתנגדותה של גאוס לאותם הסכמים להם היא
15 התנגדה. הוא בקש לכן להופיע בדירקטוריון ולהבהיר את הטעמים להתנגדות. הדירקטוריון
16 סירב לבקשה זו. גם בהנחה שהדירקטוריון לא היה חייב להסכים לבקשה – עצם העלתה
17 האפשרות הזו, מחזקת אף היא במידת מה את הטענה לפיה לגאוס היו נימוקים להתנגדותה
18 לאישור חלק מהסכמי הפשרה, היא בקשה להביא אותם בפני הדירקטוריון – והתנגדותה
19 לא היתה סתמית ווגרפת.

זהות המצהיר

20
21
22 53. יוער כי החברה העלתה גם טענה ביחס לעובדה כי המשיבים 2-3 עצמם לא הגישו תצהיר
23 עדות ראשית מטעמם. אינני סבורה כי די בכך כדי לשנות את המסקנה שלעיל. מטעם
24 המשיבים הצהיר מר ויגדרהאוס, שלטענתו הוא דירקטור בחברה, כל העובדות עליהן הוא
25 הצהיר ידועות לו מידיעה אישית, והוא גם אחד המוטבים של החברה (ר' עמ' 6 לפרוטוקול).

26
27 עוד יש לציין כי המשיבים טענו כי החברה לא הוסמכה להגיש את התובענה דנן כדין, שכן
28 לא התקלה החלטה בהקשר זה בדירקטוריון החברה. לאור התוצאה שלעיל, אינני רואה
29 צורך לדון בטענה זאת. מטעם דומה לא התייחסתי גם לטענת המשיבים לפיה היה על
30 החברה להעלות את טענתה ביחס לניגוד העניינים של המשיבים עוד בטרם התקיימה
31 האסיפה הכללית של החברה, ולא חודש לאחר שנודע לה כי המשיבים התנגדו לאישור
32 הסכמי הפשרה במסגרת האסיפה הכללית.

33

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ה"פ 646-12-12 נפקו סטאר בע"מ נ' קרל גאוס בע"מ ואח'

- 1 54. לכן, לאור כל האמור לעיל, אני סבורה כי החברה לא עמדה בנטל שהוטל עליה, ולא הוכיחה
2 כי גאוס או המשיבים 2-3 היו בעלי ענין אישי שלילי בהצבעה באסיפה הכללית מיום
3 8.11.12. לכן, ניתן למנות את קולה של גאוס במנין הקולות באסיפה זו בין קולותיהם של
4 בעלי המניות שאין להם ענין אישי בתוצאות ההצבעה.
5
6 אני דוחה לכן את התובענה ומחייבת את החברה בשכר טרחת עורכי הדין של המשיבים
7 ובהוצאותיהם בסכום כולל של 15,000 ₪.
8
9 ניתן היום, כי שבת תשע"ג, 31 ינואר 2013, בהעדר הצדדים.
10

רות רונן, שופטת

- 11
12
13
14
15
16
17